

शिरिवेष्टे m. *Turban* AK. 3,4,29,222. TRIK. 2,6,35.

शिरिवेष्टेन n. dass. ÇABDAR. im ÇKDR.

शिराव्रत n. Bez. einer best. Begehung MUND. Up. 3,2,10.

शिरास्थि n. Schädel AK. 2,6,2,20; vgl. शिरसा स्थि HALĀJ. 3,11.

शिल्, शिलैति (उच्के) DHĀTUP. 28,70. — Vgl. सिल्.

शिल 1) m. n. (nach den Lexicographen n., die Texte bieten m.) eine auf dem Felde zurückgebliebene Aehre und das Auflesen derselben H. 863. an. 2,512. MED. I. 31. शिलानप्युक्ता: (gen. partic.) M. 3,100. प्रतिप्रकाङ्क्षतः श्रेयोस्ततो ऽप्युक्ताः प्रशस्यते 10,112. भञ्चिन्वन्धीर आसीत शिलाकारी शिलं यथा Spr. 3270. शिलैः BHĀG. P. 11,17,40. परिगणितोऽङ्गशिलाशन MBu. 12,13943; vgl. unter उक्क und शिलोक्क fg. — 2) m. N. pr. eines Sohnes des Pārijātra RAGH. 18,16; vgl. LIA. 1, Anb. XII, N. 24.

शिलक m. N. pr. eines Mannes mit dem patron. शालावत्य KĀND. Up. 1,8,1.

शिलगर्भ n. eine best. Pflanze, = पाषाणभेदन RĀGĀN. im ÇKDR. man hätte शिला^o erwartet.

शिलतरि MBu. 13,1860 fehlerhaft für शिलरति, wie die ed. Bomb. liest.

शिलंधिर (im Index शिलंधर) m. N. pr. eines Mannes PRAVARĀDHJ. in Verz. d. B. H. 39,1. wohl fehlerhaft.

शिलमानखान m. = سليمان خان Verz. d. Oxf. H. 193,2.

शिलरति adj. der sich mit Aehrenlesen begnügt MBu. 13,1860 nach der richtigen Lesart der ed. Bomb.

शिलवाहा (शिला + वा^o) f. wohl N. pr. eines Flusses P. 6,3,63, Schol. Vgl. शिलावहा.

शिलवृत्ति adj. von Aehrenlesen lebend MBu. 13,1799. fgg. — Vgl. शिलोक्कवृत्ति unter शिलोक्क.

1. शिला f. 1) Stein, Fels AK. 2,3,4. H. 1036. an. 2,512. MED. I. 31. HALĀJ. 2,13. AV. 12,1,26. ÂCV. GRHJ. 2,9,3. GOBH. 4,2,20. M. 2,204. JĀGĀN. 2,278. MBu. 3,12185. ^oजाल 6,219. R. 1,43,20. 2,94,20. स्रज्पासमा 96,6. ^oशितैर्वाणैः 3,68,44. 4,9,44. SUÇR. 1,28,1. 2,83,2. 182,6. MEGH. 103. ^oवर्षे वि पर्वतः RAGH. 4,40. 12,73. ÇĀK. 74. Spr. 2939. 3188. (II) 3310. VARĀH. BRH. S. 30,25. 33,112. 34,107. fgg. RĀGĀ-TAR. 2,129. 4,423. PRAB. 21,4. 67,10. BHĀG. P. 2,6,5. PAÑKAT. 100,18. Verz. d. Oxf. H. 98,2,3. सैन्धवशिलाशकल RAGH. 5,73. स्फरिकमणिशिलावेदिका: (in denen स्फ^o und म^o die Steine sind) PRAB. 26,5. MEGH. 74. तुषारसंघातशिला: so v. a. Eisstücke KUMĀRAS. 1,57. am Ende eines adj. comp. (f. आ): त्रि^o, चतुः^o KAUC. 36. एक^o R. 2,94,22. 5,74,15. पञ्च^o Verz. d. Oxf. H. 60,2,37. MEGH. 33. स्रजशिलः कूपः Spr. (II) 3899. — 2) = मनःशिला rother Arsenik, Realgar H. an. MED. RATNAM. 292. SUÇR. 2,23,14. 329,7. Verz. d. Oxf. H. 321,2, No. 761. — 3) Kämpfer RĀGĀN. im ÇKDR. — 4) = अथस्तादार् AK. 2,2,13. = स्तम्भदेरधोदार् H. 1008. = दारधोदार् H. an. = दाराधःस्थितदार् und स्तम्भशीर्ष MED.; vgl. शिली. — 5) N. pr. eines Flusses (?) R. 2,71,4; vgl. 73,4 GORR. — 6) N. pr. eines Frauenzimmers Verz. d. B. H. 113 (XXIV). शिलाव्यापिका Verz. d. Oxf. H. 334,2,35. fg. — Vgl. शतः^o, शत^o, किंशिल, गण्डशिला, तीर्थ^o, प्रेत^o, मनः^o, मका^o, रोग^o, वध्य^o, विष्णु^o, शङ्ख^o (könnte vielleicht Muscheln und Realgar bedeuten), शिरःशिल, शैल, शैलेय.

2. शिला = शिरा (सिरा) Ader MAHĀNĀR. Up. in Ind. St. 2,93.

शिलाकर्णी f. Boswellia thurifera Roxb. ÇABDAR. im ÇKDR.

शिलाकुर m. ein zum Ausbrechen oder Behauen von Steinen dienendes Instrument H. an. 2,84. ^oक m. desgl. ÇABDAR. im ÇKDR.

शिलाकुसुम n. Storax WILSON.

शिलातर (1. शिला + त्र^o) n. Lithographie VERL. lith. Ausg. am Ende.

शिलागृत् n. ein Gemach in einem Felsen, ein aus Steinen aufgeführtes Häuschen R. 5,16,30. 37,42. RĀGĀ-TAR. 4,275.

शिलाचक्र n. ein Diagramm auf einem Steine PAÑKĀR. 1,10,82. शालग्राम^o 2,24.

शिलाचय m. Steinmasse, Berg: कनक^o VARĀH. BRH. S. 24,1. — Vgl. शिलानिचय, शिलोच्चय, शैल.

शिलाज adj. aus Steinen —, aus Felsen gewonnen: 1) n. a) Erdharz SUÇR. 2,53,12. — b) Eisen RĀGĀN. im ÇKDR. — 2) f. आ = शिलावत्का RĀGĀN. im ÇKDR. u. d. letzten Worte (शिलज gedr.).

शिलाजतु n. Erdharz AK. 2,9,104. TRIK. 2,9,37. H. 1062. RATNAM. 290. MBu. 12,10260. SUÇR. 1,32,21. 2,43,8. 64,12. शैलाः सूर्याश्रुतापिताः । जतुप्रकाशं स्वरसं शिलाभ्यः प्रस्रवन्ति किं । शिलाजविति विख्यातं सर्वव्याधिविनाशनम् || 83,3. 327,16. VARĀH. BRH. S. 76,3.

शिलाजित् (!) f. dass. RĀGĀN. bei WILSON.

शिलाञ्जनी f. ein best. Strauch, = कालाञ्जनी RĀGĀN. im ÇKDR.

शिलाटक m. = श्रट् TRIK. 3,3,46. H. an. 4,37. MED. k. 217. = विलेप TRIK. MED. Höhle ÇKDR. und WILSON nach MED., indem sie hier wahrscheinlich विले ऽपि st. विलेपे gelesen haben. Der gedruckte Text in TRIK. hat विले वेष्टे (daher a fence, an enclosure bei WILSON), was aber nach den Corrigg. in विलेपेष्टे, d. i. विलेपे ऽष्टे zu verbessern ist.

शिलातल n. ein Stein oder Fels mit horizontaler Fläche: प्रस्थे समशिलातले MBu. 1,7716. 3,2412. R. 4,41,64. SŪRAS. 3,1. KUMĀRAS. 1,56. Spr. (II) 2033. KATHĀS. 22,179. दयानं रत्नशिलातलेषु ÇĀK. 171.

शिलात्मज n. Eisen (ein Kind der Steine) RĀGĀN. im ÇKDR.

शिलात्मिका (1. शिला + आत्मन्) f. Schmelztiegel ÇABDAR. im ÇKDR.

शिलाव (von 1. शिला) n. das Steinsein, die Natur des Steins Spr. (II) 4873.

शिलावच् f. = शिलावत्का RĀGĀN. im ÇKDR. u. d. letzten Worte.

शिलाद (शिल + द^o) m. N. pr. eines Mannes: शक्रशिलादसंवाद Verz. d. Oxf. H. 44,2,26. Vater Udañka's 233,2,10. fg. — Vgl. शैलाद.

शिलादहु m. = शिलाजतु RĀGĀN. im ÇKDR. AUSH. 82.

शिलादान (1. शिला + दान) n. das Schenken eines Steines (sc. aus Çālagrāma) PAÑKĀR. 2,7,20. Könnte auch (aber nicht hier) das Auflesen von Körnern (शिल + दान^o) bedeuten; vgl. शिलोक्कमप्यादतीत M. 10,112.

शिलादित्य m. N. pr. eines Fürsten ÇATR. 1,14. 14,284. fg. — Vgl. शैलादित्य.

शिलाधातु m. weisse Kreide TRIK. 2,3,6. eine best. gelbe mineralische Substanz RĀGĀN. im ÇKDR. — R. 2,96,2 (103,2 GORR.). 5,32,37.

शिलानिचय m. Steinhäuf, Felsenmasse VARĀH. BRH. S. 24,16.

शिलानिर्यास m. Erdharz AUSH. 106.

शिलानीड m. ein N. Garuḍa's H. 79. ^oनीड die Hdschr.; vgl. शिलोक्कम्.